Laura Terho
hallitusneuvos
TUTO/HYT

VN/35907/2024

Sosiaali- ja terveysvaliokunnalle

Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi tupakkalain muuttamisesta (HE 145/2026 vp)

Vastineena lausuntoihin, jotka sosiaali- ja terveysvaliokunta on saanut hallituksen esityksestä eduskunnalle laiksi tupakkalain muuttamisesta (HE 145/2026 vp), todetaan kunnioittavasti seuraavaa.

Lausunnoissa otettiin kantaa pääosin ehdotettuun 79 §:ään, joka koskee tupakoinnin kieltämistä asuntoyhteisöissä. Lisäksi lausunnoissa nousivat esiin etenkin eräiden kannabinoidien kieltäminen tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista sekä valvontamaksuja koskeva sääntely. Seuraavassa käydään lausuntopalautetta tarkemmin läpi. Aluksi käsitellään 79 ja 108 a §:ää ja siirtymäsäännöksiä koskevaa lausuntopalautetta ja sen jälkeen muita pykäliä koskevaa lausuntopalautetta.

79 § Tupakoinnin kieltäminen asuntoyhteisön huoneistoissa

Lupa- ja valvontavirasto (jäljempänä LVV), Allergia-, Iho- ja Astmaliitto ry ja Suomen Terveydenhoitajaliitto STHL ry kannattivat ehdotettua sääntelyä sellaisenaan. Myös **Espoon seudun ympäristöterveys** kannatti ehdotettua sääntelyä, mutta esitti siitä eräitä huomioita.

Oikeusministeriö käsitteli lausunnossaan ehdotetun sääntelyn suhdetta perustuslain 124 §:ään ja katsoi olevan epäselvää, voitaisiinko kunnan tupakointikiellon määräämistehtävä nähdä merkittävää julkisen vallan käyttöä sisältävänä tehtävänä, joka voidaan antaa vain viranomaiselle. Oikeusministeriö kiinnitti huomiota siihen, että tupakkalaissa ei säädettäisi asuntoyhteisössä päätöksentekoon toimivaltaisesta toimielimestä tai menettelytavasta. Oikeusministeriö piti perusteltuna sen arvioimista, täyttääkö valittu sääntelytapa perusoikeusrajoitusten täsmällisyyttä ja tarkkarajaisuutta koskevan vaatimuksen. Oikeusturvan osalta oikeusministeriö lausui, että yhdenvertaisten käytäntöjen toteutuminen olisi kyseenalaista tilanteessa, jossa tupakointikiellon asettaisi yksittäinen asuntoyhteisö. Lisäksi tupakointikiellon toteutumisen valvonnan siirtyminen asuntoyhteisölle vaikuttaa oikeusministeriön mukaan sisältävän ilmeisen oikeusturvariskin sen osalta, miten luotettavasti ja objektiivisesti olisi osoitettu tupakointikieltoa rikotun ja mitkä rikkomuksen seuraamukset olisivat (esimerkiksi huoneiston ottaminen yhtiön hallintaan).

Vastineena todetaan, että perustuslakivaliokunta on antanut hallituksen esityksestä lausuntonsa (PeVL 61/2026 vp). Lausunnossa todetaan, että perustuslakivaliokunnan käsityksen mukaan sääntelyssä ei ole kyse perustuslain 124 §:ssä tarkoitetusta julkisen hallintotehtävän antamisesta muulle kuin viranomaiselle. Lausunnossa ei katsottu, että esitys olisi ongelmallinen muidenkaan edellä mainittujen seikkojen kannalta, ja lausunnon mukaan lakiehdotus voidaan käsitellä tavallisen lain säätämisjärjestyksessä.

Terveyden ja hyvinvoinnin laitos (jäljempänä THL), Varsinais-Suomen hyvinvointialue, Filha ry, Hengitysliitto ry, Kohtuuhintaisten vuokra- ja asumisoikeustalojen omistajat - KOVA ry, Kuluttajaliitto ry, Suomen ASH ry, Suomen Kiinteistöliitto ry ja Vuokralaiset ry katsoivat, että tupakointi asuntoyhteisöissä olisi kiellettävä suoraan lailla sen sijaan, että helpotetaan tupakoinnin kieltämistä asuntoyhteisöissä. Näkemystä perusteltiin ennen kaikkea ihmisten (etenkin haavoittuvassa asemassa olevien ihmisryhmien) terveyden suojelemisella, tupakointikieltojen keskinäisellä johdonmukaisuudella, vuokra- ja omistusasujien välisellä yhdenvertaisuudella ja huolella siitä, että asuntoyhteisö ei kalliiden oikeusriitojen pelossa uskaltaisi kieltää tupakointia. **Suomen Kiinteistöliitto ry**

lausui, että toissijaisesti asuntoyhteisöjen päätösvaltaan siirtyvistä tupakointikielloista tulee poistaa edellytykset, ja **Varsinais-Suomen hyvinvointialue** lausui kannattavansa toissijaisesti sitä, että asuntoyhteisö saisi määräenemmistöllä kieltää tupakoinnin asuntoyhteisön rakennuksen huoneistoihin kuuluvilla parvekkeilla, sellaisissa ulkotiloissa ja sellaisilla ulkoalueilla, jotka ovat huoneistojen hallinnassa tai muutoin yksinomaisessa käytössä, ja huoneistojen sisätiloissa. **Suomen Kiinteistöliitto ry** lausui, että jos näin ei tehdä, asunnon asuintilan tupakointikiellon määrääminen tulee säilyttää jatkossakin kunnan viranomaisen tehtävänä. Myös **Kuluttajaliitto ry ja Vuokralaiset ry** lausuivat, että jos tupakointia ei kielletä suoraan laissa, ainakin asuinhuoneiston sisätilojen osalta tulisi säilyttää mahdollisuus hakea tupakointikieltoa kunnan viranomaiselta.

Vastineena todetaan, että esityksellä toteutettaisiin pääministeri Petteri Orpon hallituksen hallitusohjelman kirjausta, jonka mukaan kaikkien kuntien toimintaedellytyksiä vahvistetaan jatkamalla normien purkamista nykyisestä kuntien tehtäväkentästä. Samalla toteutetaan hallituspuolueiden eduskuntaryhmien norminpurkuehdotusta, jonka mukaan tupakointikiellon määräämisen tulee olla yhtiökokouksen päätettävissä. Jos taas lakiin säädettäisiin uusi tupakointikielto asuntojen sisätiloihin, parvekkeille ja pihoille, kyse ei olisi norminpurusta vaan uudesta, varsin merkittävästä normista. Kiellon valvonta kuuluisi lähtökohtaisesti kunnille, kuten muidenkin tupakointikieltojen valvonta, ja kaikista asunnoista tulisi tupakkalain mukaisia kuntien valvontakohteita.

Jotta lailla ei kiellettäisi tupakointia kodeissa tilanteissa, joista tupakoinnista ei voi aiheutua muille haittaa, tupakointikielto olisi lisäksi todennäköisesti rajattava koskemaan vain esimerkiksi sellaisia tilanteita, joissa tupakansavua voi muutoin kuin poikkeuksellisesti kulkeutua toisiin tiloihin. Tällöin olisi johdonmukaista säätää, että kieltoa sovellettaisiin vasta, jos kunta olisi todennut, että savun kulkeutumisen mahdollisuus on olemassa, jos tilassa tupakoidaan. Tämä puolestaan edellyttäisi, että kunta kävisi koko rakennuskannan läpi ja arvioisi savun kulkeutumisen mahdollisuutta kussakin asuntoyhteisössä. Tehtävä työllistäisi kuntia huomattavasti.

Myöskään se, että asuinhuoneiston asuintilaan olisi jatkossakin haettava tupakointikieltoa kunnalta sen sijaan, että asuntoyhteisö saisi kieltää tupakoinnin itse, ei toteuttaisi hallitusohjelman tai norminpurkuehdotuksen tavoitteita. Kuten hallituksen esityksessä kuvataan, voimassa olevan 79 §:n soveltamiseen liittyy käytännön ongelmia, joita on hyvin hankala ratkaista niin kauan kuin tupakointikiellon määrääminen kuuluu kunnalle.

Tupakoinnin kieltäminen merkitsee tupakoitsijan näkökulmasta hänen perusoikeuksiensa rajoittamista, minkä vuoksi on perusteltua, että asuntoyhteisön oikeus kieltää tupakointi ei olisi täysin rajoittamaton vaan siihen liittyisi edellytyksiä. Edellytys siitä, että savua voi kulkeutua tiloista toisiin tiloihin muutoin kuin poikkeuksellisesti, täyttyy yleensä varsin helposti. Lisäksi sääntelyn oikeasuhtaisuuden kannalta on perusteltua, että asuintilan tupakointikiellolle olisi vielä lisäedellytyksiä. Vaatimuksena olisi ensinnäkin, että tupakansavun kulkeutumista ei ole mahdollista rakenteiden korjaamisella tai muuttamisella kohtuudella ehkäistä. Ehdotetun 79 §:n säännöskohtaisissa perusteluissa on kuvattu, millaisia korjauksia voitaisiin kohtuudella edellyttää ja millaisia puolestaan ei. Perusteluissa on tuotu myös esiin, että kohtuullisuuden arvioinnissa voitaisiin ottaa huomioon myös esimerkiksi asunto-osakeyhtiön mahdollisuudet saada ulkopuolista rahoitusta korjauksiin sekä se, onko asuntoyhteisöllä niin sanottua korjausvelkaa sekä muita kiireellisiä ja välttämättömiä korjaustarpeita. Toiseksi vaatimuksena olisi, että asuintilan haltijalle on ennen kiellosta päättämistä varattu mahdollisuus ehkäistä tupakansavun kulkeutuminen omilla toimenpiteillään. Kuten ehdotetun 79 §:n säännöskohtaisissa perusteluissa kuvataan, käytännössä on erilaisia rajoituksia sille, millaisiin toimiin tilan haltija saa ryhtyä savun kulkeutumisen ehkäisemiseksi. Esimerkiksi asunto-osakeyhtiölain (1599/2009) mukaan osakkaalla on hallitsemassaan tilassa laissa tarkemmin säädetty muutostyöoikeus. Asunto-osakeyhtiöissä asuinhuoneistoihin tehtäviin rakenteellisiin muutoksiin on saatava etukäteen asunto-osakeyhtiön hallituksen suostumus ja muutoksen suorittamiselle on oikeus asettaa

ehtoja. Vuokralaisella muutostyöt vaativat lähtökohtaisesti aina paitsi vuokranantajan, myös asunto-osakeyhtiön suostumuksen. Mahdollisten muutostöiden luvanvaraisuuden osalta on tarvittaessa oltava yhteydessä kunnan rakennusvalvontaviranomaiseen. Esityksen perusteluilla on siis pyritty vähentämään tulkinnanvaraisuutta, jota asuintilan tupakointikieltoa koskeviin lisäedellytyksiin saattaa liittyä. Vaikka edellytykset tupakoinnin kieltämiselle asuinhuoneiston asuintilassa olisivat tiukemmat kuin tupakoinnin kieltämiselle esimerkiksi parvekkeella, niitä ei kuitenkaan voida pitää kohtuuttoman tiukkoina tai hankalina toteuttaa.

Riita-asioissa vahvana lähtökohtana on, että hävinnyt osapuoli maksaa oikeudenkäyntikulut. Kunhan asuntoyhteisö siis selvittäisi huolellisesti ennen tupakointikieltopäätöksen tekemistä, että kiellon edellytykset täyttyvät, oikeudenkäyntien riskin ei tulisi olla käytännön esteenä tupakoinnin kieltämiselle.

Pitää paikkansa, että 1.10.2026 voimaan tullut huoneenvuokralain 26 a §:n mukainen tupakointikielto-olettama voi johtaa siihen, että samassa asuinkiinteistössä tupakointi on vuokrasuhteessa asuville kiellettyä ja osakasasukkaille puolestaan sallittua. Tällainen tilanne on kuitenkin voinut syntyä jo ennen huoneenvuokralain mainitun pykälän voimaantuloa, sillä on ollut hyvin yleistä ottaa vuokrasopimukseen tupakoinnin kieltävä ehto[1]. Lisäksi omistus- ja vuokra-asujien oikeudet käyttää huoneistoa eivät ole muutoinkaan keskenään yhtäläiset.

Espoon seudun ympäristöterveys lausui, että tupakkalaissa tulisi selkeästi huomioida tilanne, jossa tupakansavu kulkeutuu huoneiston sisältä avoimen ikkunan tai parvekkeen oven kautta toiselle parvekkeelle tai toiseen huoneistoon. Lisäksi olisi hyvä selventää, voisiko asuntoyhteisö kieltää tupakoinnin mutta sallia sähkösavukkeiden käytön.

Vastineena todetaan, että ehdotettu 79 § mahdollistaisi tupakoinnin kieltämisen myös asuinhuoneiston asuintilassa, jos kiellon edellytykset täyttyvät. Asuinhuoneiston asuintilan (kuten myöskään muiden pykälässä tarkoitettujen tilojen) tupakointikiellon edellytyksenä ei olisi, että savua voi kulkeutua nimenomaan toiseen vastaavaan tilaan. Tupakointikiellon edellytyksenä olisi sen sijaan, että savua voi kulkeutua tilasta toiseen tilaan, oli se sitten sisä- tai ulkotila. Lisäksi mitä tupakkalain 10 luvussa säädetään tupakoinnista ja tupakansavusta, sovelletaan tupakkalain 73 §:n mukaan myös poltettavaksi tarkoitetun kasviperäisen tuotteen polttamiseen ja sähkösavukkeen käyttämiseen sekä niistä syntyviin savuihin, höyryihin ja hiukkasiin. Ehdotetun 79 §:n perusteella asuntoyhteisö voisi siis kieltää paitsi tupakoinnin, myös esimerkiksi sähkösavukkeen käyttämisen. Halutessaan asuntoyhteisö voisi myös kieltää vain jommankumman niistä.

Suomen Kiinteistöliitto ry ja Vuokralaiset ry lausuivat pykälän 2 momenttiin liittyen, että tupakointikiellot tulisi säätää pysyviksi.

Vastineena todetaan, että ehdotetun 2 momentin mukaisella asuntoyhteisön velvollisuudella lakkauttaa tupakointikielto viipymättä, kun kiellon edellytykset eivät enää täyty, turvattaisiin sitä, että perusoikeuksia rajoitettaisiin vain niin kauan kuin rajoitukselle on hyväksyttävä peruste. Asuntoyhteisö voisi toki päättää kieltää tupakoinnin senkin jälkeen, kun tupakkalain mukaiset kiellon edellytykset eivät enää täyty. Tällöin kuitenkaan se, mikä tupakointikieltopäätöksen edellytyksenä olisi, ei määräytyisi tupakkalain vaan esimerkiksi asunto-osakeyhtiölain nojalla.

Vuokralaiset ry lausui 3 momenttiin liittyen, että vuokralaisten kuulemista koskevia säännöksiä olisi vahvistettava.

---

[1] Hallituksen esitys eduskunnalle laiksi asuinhuoneiston vuokrauksesta annetun lain ja liikehuoneiston vuokrauksesta annetun lain muuttamisesta (HE 33/2026 vp), s. 28.

Laura Terho
hallitusneuvos
TUTO/HYT

VN/35907/2024

Vastineena todetaan, että ehdotetussa 3 momentissa kuulemisen toteuttamista koskeva sääntely seuraisi asunto-osakeyhtiöissä asunto-osakeyhtiölain säännöksiä yhtiökokouksen kutsutavasta, minkä lisäksi säädettäisiin, että viimeistään kahta viikkoa ennen päätöksentekoa tieto suunnitellun päätöksen perusteista ja ohjeet huomautusten tekemiseen olisi toimitettava tilan muulle haltijalle (kuten vuokralaiselle) asunto-osakeyhtiölain 6 luvun 11 §:n 3 momentissa tarkoitetulla tavalla. On epäselvää, miltä osin vuokralaisten kuulemista koskeva sääntely vaatisi vielä vahvistamista.

Suomen Kiinteistöliitto ry kiinnitti lausunnossaan pykälän 4 momenttiin liittyen huomiota siihen, että tupakointikieltopäätöstä ei ole pakko lisätä yhtiön yhtiöjärjestykseen vaan yhtiökokous voi päättää tupakointikiellosta myös yhtiöjärjestystä muuttamatta. Lausunnon mukaan voi olla tulkinnanvaraista, millainen päätösvaade on riittävä, jos yhtiöjärjestystä ei muuteta: ehdotettua sääntelyä voisi olla mahdollista tulkita niin, että ilman yhtiöjärjestysmuutosta asiasta voitaisiin päättää yhtiökokouksessa enemmistöpäätöksellä. Lausunnossa ehdotettiin 4 momenttia muutettavaksi siten, että asunto-osakeyhtiössä päätös olisi tehtävä määräenemmistöllä riippumatta siitä, muutetaanko samassa yhteydessä yhtiöjärjestystä.

Vastineena todetaan, että lähtökohtana esityksessä on ollut, ettei tupakkalaissa oteta kantaa siihen, millaisessa menettelyssä erilaiset asuntoyhteisöt päättäisivät tupakointikiellosta, vaan tämä määräytyisi muun lainsäädännön perusteella. Asunto-osakeyhtiölain 6 luvun 35 §:n 1 momentin 1 kohdan on kuitenkin käytännössä nähty muodostuvan esteeksi tupakointikiellon ottamiselle yhtiöjärjestykseen silloin, jos yhtiöjärjestyksen muutokselle ei saada määräenemmistön lisäksi erillissuostumusta kaikilta osakkailta. Mainitun säännöksen mukaan yhtiöjärjestyksen muuttamiseen on saatava määräenemmistön lisäksi osakkeenomistajan suostumus, jos muutetaan hänen osakkeidensa tuottamaa oikeutta hallita huoneistoa. Tämän vuoksi ehdotetun 79 §:n 4 momentissa säädettäisiin, että tupakointikiellosta päättämiseen ei sovelleta asunto-osakeyhtiölaissa tarkoitetussa yhtiössä, mitä asunto-osakeyhtiölain 6 luvun 35 §:n 1 momentin 1 kohdassa säädetään. STM:n näkemyksen mukaan ei ole muilta osin tarvetta säätää tupakkalaissa siitä, miten esimerkiksi asunto-osakeyhtiössä tupakointikiellosta päätettäisiin ja millainen päätösvaade tupakointikiellosta päättämistä koskisi, vaan asia määräytyisi muun lainsäädännön nojalla. Myöskään terveyden suojelemisen näkökulmasta ei olisi perusteltua vaatia tupakkalaissa, että tupakointikiellosta päättäminen edellyttäisi määräenemmistöä silloinkin, kun yhtiöjärjestystä ei muuteta.

Suomen Kiinteistöliitto ry ja Vuokralaiset ry lausuivat asuinhuoneiston vuokrauksesta annetun lain (481/1995), jäljempänä *huoneenvuokralaki*, 26 a §:ään viitaten, että jos tupakointikieltoa ei olisi päätetty lisätä yhtiöjärjestykseen, osakasvuokranantaja voisi sallia vuokralaisensa tupakoinnin, vaikka yhtiö on päättänyt tupakointikiellosta. Näin on siksi, että huoneenvuokralain 26 a §:n 1 momentin viimeisen virkkeen mukaan ”Vuokranantaja voi kuitenkin antaa luvan tupakkatuotteen käyttämiseen näissä tiloissa edellyttäen, että muu lainsäädäntö, viranomaisen antama määräys tai yhtiöjärjestyksen määräys ei sitä kiellä tai estä”. Huoneenvuokralakiin säädetyn tupakointikielto-olettaman tavoitteet huomioiden tätä voidaan pitää erittäin epätarkoituksenmukaisena. Lausunnonantajat ehdottivat tupakkalaissa siksi säädettäväksi, että vuokranantaja ei voisi antaa huoneenvuokralain 26 a §:n mukaista lupaa tupakkatuotteen käyttämiseen tiloissa, joita yhtiökokouksen päättämä tupakointikielto koskee.

Vastineena todetaan, että ehdotus on perusteltu, koska muutoin voisi esityksen tavoitteiden vastaisesti syntyä tilanne, jossa vuokranantaja voisi sallia vuokralaisen tupakoida asunnossa, vaikka tupakointi olisi kielletty yhtiökokouksen päätöksellä. Asiasta voitaisiin säätää esimerkiksi seuraavasti 79 §:n lopussa (uusi 5 momentti):

– – –

Vuokranantaja ei saa antaa asuinhuoneiston vuokrauksesta annetun lain (481/1995) 26 a §:ssä tarkoitettua lupaa tupakkatuotteen käyttämiseen tiloissa, joissa asuntoyhteisö on kieltänyt tupakoinnin tämän pykälän nojalla.

– – –

Muutoksen perusteluissa olisi hyvä tuoda selvyyden vuoksi esiin, että säännös koskisi myös poltettavaksi tarkoitetun kasviperäisen tuotteen polttamista ja sähkösavukkeen käyttämistä eikä vuokranantaja siis voisi antaa lupaa myöskään esimerkiksi sähkösavukkeen käyttämiseen, jos asuntoyhteisö on sen kieltänyt. Näin on siksi, että mitä tupakkalain 10 luvussa (johon 79 § sisältyy) säädetään tupakoinnista ja tupakansavusta, sovelletaan tupakkalain 73 §:n mukaan myös poltettavaksi tarkoitetun kasviperäisen tuotteen polttamiseen ja sähkösavukkeen käyttämiseen, ja huoneenvuokralain 26 a §:n 2 momentissa puolestaan säädetään, että mitä pykälän 1 momentissa säädetään tupakkatuotteen käyttämisestä, koskee myös tupakkalain 73 §:ssä tarkoitettujen tuotteiden polttamista ja käyttämistä.

Kohtuuhintaisten vuokra- ja asumisoikeustalojen omistajat - KOVA ry lausui, että lakisääteisen tupakointikiellon rikkomisesta tulisi säätää seuraamukseksi viranomaisen määräämä laiminlyöntimaksu.

Vastineena todetaan, että laiminlyöntimaksun määrääminen seuraamuksena tupakointikiellon rikkomisesta voisi tulla harkittavaksi siinä tapauksessa, että tupakointikielto perustuisi suoraan lakiin. Esityksessä ehdotetaan sen sijaan, että asuntoyhteisöt voisivat itse kieltää tupakoinnin nykyistä helpommin, joten laiminlyöntimaksua tai muuta vastaavanlaista seuraamusta koskeva kysymys ei ole tässä yhteydessä ajankohtainen.

Eläkeläisliittojen etujärjestö EETU ry lausui olevan ongelmallista, jos uudistus johtaa sisätiloissa tapahtuvan tupakoinnin yleistymiseen.

Vastineena todetaan, että ehdotettu sääntely mahdollistaisi tupakoinnin kieltämisen paitsi parvekkeella tai muissa ulkotiloissa, myös asuinhuoneistojen asuin- ja muissa sisätiloissa.

Eläkeläisliittojen etujärjestö EETU ry kiinnitti huomiota ikääntyneiden ja liikuntarajoitteisten asemaan ja ehdotti harkittavaksi mallia, jossa tupakointikiellon edellytyksenä olisi, että asuntoyhteisö osoittaa esteettömästi saavutettavan luvallisen tupakointipaikan.

Vastineena todetaan, että asuntoyhteisö voi halutessaan osoittaa hallitsemaltaan piha-alueelta tupakointipaikan. Tällaista ei kuitenkaan ole perusteltua edellyttää laissa, koska kaikilla asuntoyhteisöillä ei välttämättä ole piha-aluetta lainkaan tai mahdollisella pihalla ei ole sellaista paikkaa, josta tupakansavu ei kulkeutuisi esimerkiksi asuntoihin tai muihin tiloihin, joissa tupakointi on kielletty. Kuten esityksessä todetaan, esityksen myötä henkilöiden, joiden liikkuminen on vaikeaa tai jotka eivät pysty liikkumaan itsenäisesti, mahdollisuudet tupakoida voisivat vähentyä merkittävästi. Nikotiini on vahvasti riippuvuutta aiheuttava aine, joten heille voisi aiheutua erilaisia vieroitusoireita, mutta niiden helpottamiseksi on kuitenkin olemassa itsehoitolääkkeitä. Mahdollinen kotona käyvä avustaja voisi myös tarvittaessa saattaa henkilön tupakoimaan paikkaan, jossa se on sallittua. Lisäksi tupakointi on varsin harvinaista 75 vuotta täyttäneiden keskuudessa, joten nämä vaikutukset eivät kohdistuisi merkittävään osaan ikääntyneistä. Tupakointikielto voisi myös johtaa tupakoinnin lopettamiseen, millä olisi myönteisiä vaikutuksia henkilön omaan terveyteen.

Vuokralaiset ry lausui, että vuokralaisen oikeusasema jää epäselväksi, jos asunto-osakeyhtiössä vuokranantaja on sallinut tupakoinnin vuokrasopimuksessa ja yhtiö päättää sen jälkeen tupakointikiellosta.

Vastineena todetaan, että kysymys liittyy huoneenvuokralain tulkintaan, johon ei ole syytä ottaa tupakkalaissa kantaa.

108 a § Asuntoyhteisön tupakointikieltopäätöstä koskevat oikeussuojakeinot

Oikeusministeriö lausui, että esityksen perusteluissa ei juuri näytetä kiinnitetyn huomiota oikeusturvan saatavuuteen tosiasiassa liittyviin näkökohtiin tilanteessa, jossa virkavastuulla tapahtuvasta päätöksenteosta ja sitä koskevasta muutoksenhausta siirryttäisiin yhtiön (yksityisoikeudelliseen) päätöksentekoon ja päätöksen moitteen käyttöön oikeussuojakeinona. **Vuokralaiset ry** lausui, että oikeussuojakeinojen käytännön saavutettavuutta olisi arvioitava myös vuokralaisten näkökulmasta.

Vastineena todetaan, että 79 §:ään ehdotettujen muutosten ja uuden 108 a §:n myötä oikeussuojakeinona olisi moitekanteen nostaminen käräjäoikeudessa (tai esimerkiksi vuokralaisen kohdalla tupakointikieltopäätöksen oikeellisuuden saattaminen tuomioistuimen arvioitavaksi), kun tähän asti oikeussuojakeinona on ollut viime kädessä valituksen tekeminen hallintotuomioistuimeen kunnan viranomaisen päätöksestä. Muutos vaikuttaisi todennäköisesti kotitalouksien mahdollisuuksiin ja halukkuuteen käyttää oikeussuojakeinoja, koska yleisissä tuomioistuimissa hävinnyt osapuoli maksaa pääsäännön mukaan myös vastapuolen oikeudenkäyntikulut. Kuten esityksen perusteluissa (s. 33 ja 57) on todettu, kuluriski olisi kuitenkin molemminpuolinen, joten asuntoyhteisöt todennäköisesti selvittäisivät hyvin huolellisesti ennen tupakointikieltopäätöksen tekemistä, onko kiellolle tupakkalain mukaisia edellytyksiä. Voidaan siis arvioida, ettei tupakointikieltopäätöksiä käytännössä tehtäisi, elleivät kiellon edellytykset todella täyty. Näin ollen esityksellä ei arvioida kokonaisuutena olevan kielteisiä vaikutuksia yksittäisen osakkaan tai asukkaan oikeusturvaan.

Tupakointikieltoa koskevat siirtymäsäännökset

Espoon seudun ympäristöterveys lausui, että siirtymäsäännöksissä tulee vielä selventää, jäävätkö kunnan jo aiemmin määräämät tupakkalain 96 §:n mukaiset kiellot voimaan, eli voiko kunta määrätä uhkasakon maksuun tilanteissa, joissa uhkasakolla tehostettua kieltoa rikotaan. Lausunnossa ehdotettiin lain siirtymäsäännöksiin kirjattavaksi, että kunnan 96 §:n nojalla antamat kiellot ja määräykset 79 §:n 2 momentin nojalla annetun kiellon noudattamiseksi raukeavat lain voimaan tullessa. Siirtymäsäännöksissä tulisi lisäksi selventää, ulottuvatko kunnan aiemmin määräämät kiellot lakimuutoksen mukaisesti myös sähkösavukkeen käyttöön.

Vastineena todetaan, että kun kunnan määräämät tupakointikiellot jäisivät voimaan, on selvää, että myös kiellot ja määräykset, jotka kunta on antanut 96 §:n nojalla, jäävät voimaan. Ei olisi myöskään perusteltua säätää poikkeusta tästä lähtökohdasta. Lisäksi on selvää, että tupakointikielto, jonka kunta on voimassa olevan 79 §:n nojalla määrännyt asuinhuoneiston asuintilaan, ei voi ilman eri säännöstä ulottua lakimuutoksen tultua voimaan koskemaan myös sähkösavukkeen käyttämistä. Asiaa ei ole tarpeen selventää siirtymäsäännöksissä. Halutessaan asuntoyhteisö voisi kuitenkin itse kieltää sähkösavukkeen käyttämisen asuinhuoneistojen asuintiloissa, jos kiellon edellytykset täyttyisivät.

42 § Tiedontallennusjärjestelmä ja 32 § Tupakkatuotteen vähittäismyyntipakkauksen pakolliset ja sallitut merkinnät

Tulli lausui kannattavansa sitä, että LVV määriteltäisiin tupakkatuotteiden jäljitettävyysjärjestelmän kansalliseksi rekisterinpitäjäksi Suomessa. Myös **Filha ry ja KOVA ry** lausuivat kannattavansa ehdotettua sääntelyä.

LVV lausui pitävänsä jäljitettävyysjärjestelmää koskeviin pykäliin tehtäviä muutoksia kannatettavina, mikäli virastolle osoitetaan uusia tehtäviä vastaavat lisäresurssit.

Vastineena todetaan, että STM:n antaman määräyksen perusteella LVV toimii jo nykyisin tupakkatuotteiden jäljitettävyysjärjestelmän kansallisena rekisterinpitäjänä, edustaa Suomen valtiota tupakkatuotteiden jäljitettävyyttä koskevassa EU:n järjestelmässä ja toimii osapuolten välisen yhteistyön kansallisena virkamiehenä. Siitä, että näistä tehtävistä säädettäisiin jatkossa 42 §:ssä, ei aiheutuisi LVV:lle lisäresurssin tarvetta. LVV:lle uusi tehtävä olisi sen sijaan nimetä tupakkatuotteiden vähittäismyyntipakkauksiin vaadittavien yksilöllisten tunnisteiden antaja. Yksilöllisten tunnisteiden antaja voidaan kilpailuttaa useammaksi vuodeksi kerrallaan, joten kyseinen tehtävä ei työllistäisi LVV:tä merkittävästi. STM:n käsityksen mukaan LVV pystyisi hoitamaan tehtävän nykyisillä resursseillaan.

51 a § Eräitä kannabinoideja sisältävien tuotteiden kielto

Lääkealan turvallisuus- ja kehittämiskeskus (jäljempänä Fimea), LVV, THL, HUS-yhtymä, Varsinais-Suomen hyvinvointialue, Espoon seudun ympäristöterveys, Allergia-, Iho- ja Astmaliitto ry, Filha ry, KOVA ry ja Suomen Terveydenhoitajaliitto STHL ry lausuivat kannattavansa ehdotusta kieltää CBD ja eräät muut kannabinoidit tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista.

LVV lausui kuitenkin myös, että ehdotettu kielto tulisi ulottaa koskemaan laajemmin kaikkia hamppukasvista saatavia eri yhdisteitä ja että CBD- ja muiden kannabinoidituotteiden kielto tulisi laajentaa koskemaan kaikkia tupakkalain alaisia tuotteita riippumatta niiden tuoteluokitteluista.

Vastineena todetaan, että CBD, CBN, CBG ja CBC ovat merkittävimpiä hampussa esiintyviä kannabinoideja, ja kaikista niistä esitetään myös terveysväittämiä. Niiden on tulkittu olevan siis jo nykyisin kiellettyjä tupakkatuotteissa, nikotiininesteissä, höyrystettäväksi tarkoitetuissa nikotiinittomissa nesteissä ja savuttomissa nikotiinituotteissa (kuten nikotiinipusseissa), koska mainituissa tuotteissa ei saa olla lisäaineita, jotka ovat omiaan luomaan vaikutelman, että tuotteella on terveysvaikutuksia tai että sen aiheuttama terveysriski on vähäisempi kuin muilla tuotteilla. Tupakkatuotteiden ja nikotiininesteiden kohdalla tällaisten lisäaineiden kielto perustuu tupakkatuotedirektiiviin. Tällaisten lisäaineiden kielto ei kuitenkaan voimassa olevan lain mukaan koske esimerkiksi huulen alla käytettäviä nikotiinittomia annospusseja, joten nikotiinittomat ns. CBD-pussit eivät nykyisellään ole tupakkalain nojalla kiellettyjä.

Kiellon ulottaminen kaikkiin kannabinoideihin merkitsisi laajennusta nyt ehdotettuun sääntelyyn, ja se rajoittaisi jäsenvaltioiden välistä kauppaa enemmän kuin esityksessä on ehdotettu. STM:n käsityksen mukaan muutos edellyttäisi uutta notifiointia Euroopan komissiolle ja muille jäsenvaltioille. Notifioinnissa olisi perusteltava, miksi myös sellaiset kannabinoidit, joista ei esitetä terveysväittämiä, olisi kansanterveyden suojelemiseksi perusteltua kieltää tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista. On lisäksi otettava huomioon, että jos terveysväittämiä aletaan esittää jostain muusta kannabinoidista kuin CBD:stä, CBN:stä, CBG:stä tai CBC:stä, kyseinen kannabinoidi tulee jo voimassa olevan tupakkalain nojalla kielletyksi tupakkatuotteissa, nikotiininesteissä, höyrystettäväksi tarkoitetuissa nikotiinittomissa nesteissä ja savuttomissa nikotiinituotteissa.

Tupakkalaissa tarkoitetut tuotteet, joita eräiden kannabinoidien kielto koskisi, olisivat esityksen mukaan tupakkatuotteet ja tupakan vastikkeet. Kielto kattaisi laajasti sellaiset tupakkalaissa tarkoitetut tuotteet, joita poltetaan, höyrystetään tai esimerkiksi imeskellään. Tupakointivälineet eivät käytännössä voine sisältää kannabinoideja, ja esimerkiksi CBD katsottaisiin todennäköisesti kielletyksi uuselintarvikkeeksi sellaisessa tupakkajäljitelmässä, joka on elintarvike. Myös sellainen muutos, jossa kielto ulotettaisiin koskemaan tupakkatuotteiden ja tupakan vastikkeiden lisäksi muitakin tupakkalaissa tarkoitettuja tuotteita, edellyttäisi STM:n käsityksen mukaan uutta notifiointia.

Edellä mainituin perustein vastineessa katsotaan, että ehdotettuun 51 a §:ään ei ole perusteltua tehdä LVV:n ehdottamia muutoksia.

Fimea kiinnitti huomiota siihen, että huumausainelain nojalla valmistellaan parhaillaan mahdollisuutta saattaa muun muassa CBN kuluttajamarkkinoilta kiellettyjä psykoaktiivisia aineita (KKP-aineita) koskevan sääntelyn piiriin. Jos CBN tulee KKP-aineita koskevan sääntelyn piiriin, ehdotetun tupakkalain 51 a §:n ja KKP-sääntelyn soveltamisalat olisivat CBN:ää sisältävien tuotteiden osalta osittain päällekkäiset. Päällekkäisyys ei kuitenkaan välttämättä koske kaikkia tupakkatuotteita ja tupakan vastikkeita samalla tavoin. Erityisesti CBN:ää sisältävän kasvimateriaalin ja siitä valmistettujen tuotteiden osalta sääntelyjen soveltamisalat eivät välttämättä ole yhtenevät. Lisäksi sääntelykokonaisuudet etenevät eri aikatauluissa, minkä vuoksi ehdotetulla 51 a §:llä voi ainakin sääntelyjen voimaantulon eri vaiheissa olla CBN:n osalta itsenäistä merkitystä. Fimea pitää tämän vuoksi tärkeänä, että sääntelyjen keskinäinen suhde sekä 51 a §:lle CBN:n osalta jäävä itsenäinen soveltamisala eri tuotetyypeissä käyvät sääntelystä ja sen perusteluista selkeästi ilmi.

Vastineena todetaan, että kuten Fimean lausunnossa tuodaan esiin, CBN:n määrittelemistä KKP-aineeksi vasta valmistellaan. Jos CBN määriteltäisiin KKP-aineeksi, muutos tulisi voimaan näillä näkymin vasta 1.6.2027, jolloin huumausainelain muutoksen (hanketunnus STM010:00/2026) on tarkoitus tulla voimaan. Olisi siis perusteltua ainakin tässä vaiheessa jättää CBN ehdotetun tupakkalain 51 a §:n piiriin.

Tulevaisuudessa voi kuitenkin olla tarpeen erikseen arvioida, onko 51 a §:n edelleenkin tarpeellista koskea myös CBN:ää. Tämä johtuu siitä, että huumausainelain sääntely menee tupakkalain 3 §:n perusteella tupakkalain soveltamisen edelle. Jos CBN tulevaisuudessa määriteltäisiin KKP-aineeksi, ehdotettu 51 a § menettäisi merkityksensä CBN:n kannalta, jolloin saattaisi olla selvyyden vuoksi perusteltua poistaa CBN tupakkalain 51 a §:n soveltamisalasta. Kuten Fimean lausunnossa toisaalta todetaan, CBN:ää sisältävän kasvimateriaalin ja siitä valmistettujen tuotteiden osalta tupakkalain ja huumausainelain sääntelyjen soveltamisalat eivät välttämättä ole yhtenevät. Siksi CBN:n kiellolle tupakkalaissa saattaa olla jatkossakin perusteita.

Turvallisuus- ja kemikaalivirasto (jäljempänä Tukes) lausui CBD:tä koskevista sääntelyprosesseista, joita EU-tasolla on meneillään, sekä ennakoi mahdollisia haasteita ja päällekkäisyyttä lainsäädännön soveltamisessa.

Vastineena todetaan, että Tukesin mainitsemat sääntelyprosessit koskevat kosmeettisia valmisteita. Mahdollisen sääntelyn ei siis pitäisi muodostua päällekkäiseksi tupakkalain sääntelyn kanssa.

Tulli pyysi kiinnittämään huomiota siihen, että ehdotettu kielto ei koskisi eräitä kannabinoidia sisältävien tuotteiden maahantuontia.

Vastineena todetaan, että tupakkalaissa ei muutoinkaan kielletä tuotteiden maahantuontia sillä perusteella, että tuote sisältää jotakin sellaista lisäainetta, joka on kielletty Suomessa myytävissä tuotteissa. Tarvetta tällaiselle sääntelylle on kuitenkin mahdollista arvioida tulevaisuudessa uudestaan.

Pussitukku D.T.T. Kuosmanen lausui, että esityksen perusteluissa on käytetty virheellistä ja tarkoitushakuista muotoilua ”CBD-pussit eli nikotiinittomat pussit”. Toimijan mukaan esityksellä oltaisiin kieltämässä kaikki markkinoilla olevat lailliset nikotiinittomat suupussit, mukaan lukien energia-, kofeiini- ja makupussit. Tällainen täyskielto on toimijan mukaan upotettu ja piilotettu pääasiassa asuntoyhteisöjen tupakointikieltoja koskevan asiayhteyden alle, jolloin elintarvikealan toimijoilla ei ole ollut mitään mahdollisuutta tunnistaa esityksestä omaan alaansa kohdistuvaa sisämarkkinoiden kaupan estettä ja kommentoida sitä TRIS-notifiointimenettelyssä. Esityksessä ei toimijan mukaan ole arvioitu lainkaan sen tuhoisia markkinavaikutuksia niille suomalaisille maahantuojille ja kauppiaille, joiden liiketoiminta perustuu

laillisten, nikotiinittomien kofeiini- ja energiapussien myyntiin. Toimijan mukaan lakiesitys rikkoo törkeästi perustuslain turvaamaa elinkeinovapautta sekä EU-oikeuden suhteellisuusperiaatetta.

Vastineena todetaan, että esityksessä ei ehdoteta yleisesti kiellettäväksi huulen alla käytettäviä nikotiinittomia annospusseja (”suupusseja”). Esityksessä ehdotetaan sen sijaan CBD:n ja eräiden muiden kannabinoidien kieltämistä tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista, ja huulen alla käytettävät annospussit on vakiintuneesti katsottu tupakan vastikkeiksi. Ehdotetun sääntelyn myötä kielletyiksi tulisivat siis esim. CBD-pussit, eivät sen sijaan esimerkiksi sellaiset ns. energiapussit, jotka eivät sisällä mitään kannabinoideja. Tupakkalain soveltumista tuotteeseen ei estä se, että tuotteeseen voi soveltua myös elintarvikelainsäädäntö.

Esityksen perustelujen jakso 2.2.2 alkaa seuraavasti: ”Kannabidioli, jäljempänä CBD, on hampussa (Cannabis sativa) esiintyvä psykoaktiivinen yhdiste. Suomessa on ollut myynnissä joitakin CBD:tä sisältäviä tupakan vastikkeita, kuten sähkösavukkeissa käytettäviä nesteitä sekä huulen alle laitettavia nikotiinittomia annospusseja eli ”CBD-pusseja”.” Tällä ei ole tarkoitettu sitä, että kaikki huulen alle laitettavat nikotiinittomat annospussit olisivat CBD-pusseja. Asiayhteydessä on STM:n käsityksen mukaan täysin selvää, että CBD-pusseilla tarkoitetaan esityksessä nimenomaan sellaisia pusseja, jotka sisältävät CBD:tä.

Esitysluonnos on notifioitu TRIS-järjestelmässä juuri sen vuoksi, että siinä on ehdotettu eräiden kannabinoidien kieltoa. Euroopan komissio tai EU:n muut jäsenvaltiot eivät antaneet esityksestä huomautuksia tai yksityiskohtaisia lausuntoja. Myös esitysluonnosta koskevassa STM:n tiedotteessa on selkeästi todettu, että tupakkalaissa kiellettäisiin tupakkatuotteista ja tupakan vastikkeista eräät kannabinoidit, kuten kannabidioli eli CBD.

Lisäksi eräiden kannabinoidien kieltoa on käsitelty hallituksen esityksen jaksossa 11 Suhde perustuslakiin ja säätämisjärjestys. Perustuslakivaliokunta on antanut esityksestä lausuntonsa (PeVL 61/2026 vp), eikä lausunnossa otettu kantaa ehdotettuun 51 a §:ään.

91 § Tupakkalain valvontamaksut

LVV lausui kannattavansa muutosta, jolla valvontamaksua koskevaa säännöstä selkeytettäisiin. Myös **Filha ry, KOVA ry ja Suomen Terveydenhoitajaliitto STHL ry** kannattivat ehdotettua sääntelyä.

LVV lausui kuitenkin myös, että esityksen mukainen muotoilu ei ole riittävän selkeä ja yksiselitteinen. Lainsäädännön on oltava tässä asiassa täysin yksiselitteinen, eikä se saa jättää mitään tulkinnanvaraa siitä, miltä taholta valvontamaksu voidaan periä ja miten valvontamaksujen määräytymisen perusteena olevat myyntimäärätiedot tulee LVV:lle ilmoittaa. LVV ehdotti, että selvyyden vuoksi säännökseen tulisi nostaa pykälätasolle valvontamaksun osoittaminen sille taholle, joka tuoteilmoituksen on tehnyt nimenomaan EU-CEG-portaaliin (EU Common Entry Gate). Kyseessä olisikin lähinnä lakitekninen muutos, mutta käytännössä muutos vähentäisi huomattavasti tulkintaongelmia, joihin LVV on eri toimijoiden kanssa törmännyt. LVV ehdotti 90 §:n 5 momentin (huom.: tarkoitettaneen 91 §:n 5 momentin) muuttamista siten, että valvontamaksujen vähimmäis- ja enimmäismäärät perustuisivat ja ne sidottaisiin tuoteryhmään eikä toimijaan, toisin kuin nykyisin. Samaan aihepiiriin liittyen LVV ehdotti lisäksi, että myös 90 §:n 3 momentin muotoilua tuoteilmoituksiin liittyvien maksujen perimistä täsmennettäisiin valvontamaksujen perimistä koskevan sääntelyn mukaisesti.

Vastineena todetaan, että valvontamaksuja peritään myös höyrystettäväksi tarkoitetuista nikotiinittomista nesteistä, mutta voimassa olevan sääntelyn mukaan tuoteilmoituksen tekeminen höyrystettäväksi tarkoitetuista nikotiinittomista nesteistä ei lähtökohtaisesti edellytä EU-CEG-järjestelmän käyttämistä. Tämän tuoteryhmän kohdalla ei siis voitaisi säätää, että valvontamaksu peritään siltä taholta, joka on tehnyt tuoteilmoituksen EU-CEG-portaaliin, ellei samalla säädettäisi velvollisuudesta tehdä ilmoitus mainittuun

portaaliin. Myös muutos, jota LVV ehdotti 90 §:n 3 momenttiin, vaatisi sitä, että samalla säädettäisiin velvollisuudesta tehdä myös höyrystettäväksi tarkoitetuista nikotiinittomista nesteistä ilmoitus EU-CEG-portaaliin. Tällainen muutos edellyttäisi TRIS-notifiointia.

Lisäksi STM:n käsityksen mukaan ehdotetun 91 §:n 4 momentin johdantokappaleen sääntely olisi varsin täsmällistä, kun säädettäisiin yksiselitteisesti, että valvontamaksu perittäisiin ”siltä”, joka tekee myyntimääriä koskevan ilmoituksen. Asia erikseen on se, millä tavalla tuoteilmoitus tulee tehdä. Jos valvontamaksun perimistä koskeva sääntely sidottaisiin siihen, onko tuoteilmoitusta tehty nimenomaan EU-CEG-portaaliin, riskinä on, että valvontamaksua ei voitaisi periä, jos tuoteilmoitus olisi tehty jollakin muulla tavalla.

Suomen ASH ry lausui lisäksi aiheeseen liittyen, että myyntilupia koskevia valvontamaksuja tulee korottaa merkittävästi, sillä se on yksi haitallisten tuotteiden saatavuutta vähentävistä keinoista.

Vastineena todetaan, että kunta perii myynnin valvontamaksut vähittäismyyjiltä, eli niissä on kyse eri asiasta kuin valvontamaksuissa, joita LVV perii myyntimäärien perusteella. Myynnin valvontamaksujen korottamista ei ole sisällytetty hallituksen esitykseen, eikä esityksessä ole siis myöskään arvioitu tällaisen muutoksen vaikutuksia. Pitää paikkansa, että valvontamaksujen korottaminen todennäköisesti vähentäisi tupakka- ja muiden nikotiinituotteiden myyntipisteitä ja siten myös tuotteiden saatavuutta. Toisaalta muutoksella olisi vaikutuksia myös tuotteita myyvien elinkeinonharjoittajien toimintaan.

Esityksen ulkopuoliset muutosehdotukset

THL, Varsinais-Suomen hyvinvointialue ja Suomen ASH ry lausuivat, että tupakkalaissa säädetyt ikärajat (pois lukien myyjän vähimmäisikää koskeva ikäraja) tulisi nostaa kiireellisesti 20 vuoteen. **THL** ehdotti lisäksi, että siirtymäajan jälkeen tupakka- ja muiden nikotiinituotteiden myynti tietyn vuoden jälkeen syntyneille kiellettäisiin kokonaan.

Vastineena todetaan, että on ollut poliittinen linjaus, ettei esitykseen ole sisällytetty tupakkalaissa säädettyjen ikärajojen nostamista vaan esityksessä on keskitytty asuntoyhteisöjen tupakansavuongelmien helpottamiseen.

LVV ehdotti, että selvyyden vuoksi tupakkalakiin lisättäisiin valmistajan ja maahantuojan sekä myyntimäärän määritelmät. LVV:n mukaan määritelmillä on aivan keskeinen liittymäpinta esimerkiksi valvontamaksuihin ja niiden määräytymiseen sekä tuoteilmoituksen tekijän rooliin, joten määritelmät ovat välttämätöntä tuoda lakiin.

Vastineena todetaan, että kun valvontamaksu perittäisiin esityksen mukaan ”siltä”, joka tekee myyntimääriä koskevan ilmoituksen, valmistajan tai maahantuojan käsitteiden lisääminen lakiin ei ole välttämätöntä. Myyntimäärän käsitettä ei ole määritelty tupakkatuotedirektiivissä, jossa säädetään jäsenvaltioiden velvollisuudesta vaatia valmistajia ja maahantuojia toimittamaan toimivaltaiselle viranomaiselle vuosittain tiedot myyntimääristä. Myyntimäärien ilmoittamista koskevista vaatimuksista säädetään kuitenkin komission täytäntöönpanopäätöksissä, ja niitä täsmennetään komission julkaisemissa EU-CEG-tietojärjestelmän määrittelyissä. Myyntimäärän käsitteen kansallinen määrittely riittävän selkeästi ja kattavasti edellyttäisi siten perusteellista arviointia, jota ei ole mahdollista tehdä tässä aikataulussa.

LVV ehdotti, että 107 §:stä poistettaisiin LVV:n toimiminen muutoksenhakuviranomaisena tilanteissa, joissa kunta on tehnyt markkinointia koskevan kieltopäätöksen.

Vastineena todetaan, että 107 § koskee muutoksenhakua markkinaoikeudellisiin asioihin. Kunnat valvovat markkinointikiellon noudattamista alueellaan, ja 6 §:n 3 kohdan nojalla LVV valvoo tupakkalaissa tarkoitettujen tuotteiden markkinointia koko maassa. Markkinointikiellon valvontaa koskevien tulkintojen

yhdenmukaisuuden varmistamiseksi on lähtökohtaisesti perusteltua säätää 107 §:n 3 momentissa jatkossakin, että se, jolle kunta on antanut markkinointikieltoa koskevan päätöksen, voi saattaa asian hakemuksella LVV:n käsiteltäväksi. LVV:stä saadun tiedon mukaan LVV:n (ja sitä ennen Valviran) käsiteltäväksi on saatettu 107 §:n 3 momentin nojalla vain yksi tapaus, eli säännöksen soveltaminen ei toistaiseksi ole työllistänyt LVV:tä juuri ollenkaan. Säännöksen tarkoituksenmukaisuutta olisi kuitenkin arvioitava tarvittaessa tulevaisuudessa uudestaan, jos tilanne muuttuisi nykyisestä.

Suomen ASH ry lausui, että tupakkalain 1 §:ään tulisi lisätä kolmas momentti, jonka mukaan tupakoinnin ja nikotiinituotteiden käyttöä koskevaa julkisen vallan toimintaa tulee suojella alan teollisuuden kaupallisilta ja muiden etujen tavoittelulta. Maailman terveysjärjestön tupakkapuitesopimuksen 5.3 artikla velvoittaa varmistamaan, ettei tupakka- ja nikotiiniteollisuus vaikuta kansanterveyttä koskevan julkisen hallinnon toimintaan, ja tämän kirjaaminen lakiin lisäisi velvoitteen tunnettuutta sekä varmistaisi sen noudattamisen.

Vastineena todetaan, että Maailman terveysjärjestön tupakkapuitesopimus on ratifioitu Suomessa vuonna 2004, ja se on siis Suomessa lakina voimassa. Asia ei edellytä sääntelyä tupakkalakiin.